

vi i dag kender fra Kristelig Fagforenings a-kasse, udvides, således at alle andre også kan oprette a-kasser helt frit efter samme model. Det er derfor ikke nogen revolution af arbejdsmarkedet; det er begyndelsen til en frihed, der er hårdt tiltrængt, og det er en mulighed for, at vi kan få konkurrence på arbejdsmarkedsområdet.

Jeg vil gerne gentage: Forskellen i dag i a-kasse-bidrag, når vi taler om administrationen i de enkelte kasser, er 1.800 kr. pr. medlem pr. år, og hvis vi renser det for de udgifter, som knytter sig til høje ledighedstal osv., er der stadig væk en forskel på 1.100 kr. Det må trods alt være tal, som gør et vist indtryk.

Endelig vil jeg også gerne nævne det med gennemskueligheden. Jeg synes, det er paradoksalt, at det i dag ikke er således, at man i alle a-kasser simpelt hen skal opgive, hvad der kræves ind i a-kasse-bidrag, i fagforeningsbidrag og endelig i administrationsbidrag.

Men vi kommer jo desværre ikke meget længere i dag. Kun kan vi gøre os håb om, at vi i forbindelse med det udvalgsarbejde, som følger efter det næste lovforslag, vi har på dagsordenen, får mulighed for at dykke ned i nogle af disse ting, som vi har berørt i dag, og som vi måske ikke har fået belyst helt til bunds.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Det var blot en oplysning til hr. Helge Sander, som bliver ved med at stille det samme spørgsmål om det dér med gennemskuelighed.

Det fremgår faktisk af loven, det fremgår af bekendtgørelsen, at af de opkrævninger, som de faglige organisationer skal sende til deres medlemmer, skal det faktisk fremgå, hvad der er a-kasse-bidrag, og hvad der er fagforeningskontingent.

Jeg vil godt sige, at hvis der er nogen i dette Ting, der har eksempler på, at det ikke sker, vil jeg faktisk meget gerne se dem, for det fremgår klart af loven, at det skal være gennemskueligt, det skal være oplyst, hvad der er kassebidrag, og hvad der er kontingent.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det synes jeg er oplagt at vi dyrker i det udvalgsarbejde, der kommer.

Men jeg må lige gøre opmærksom på, at Venstre bad vores nuværende arbejdsminister i et samråd i september måned om at få dette klargjort. Dengang gav arbejdsministeren i hvert fald ikke disse oplysninger.

Men som sagt, lad os tage eksemplerne frem, og lad os tage det med i det udvalgsarbejde, som følger efter det næste lovforslag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Ja, men jeg ved ikke rigtig, hvad det er for nogle undersøgelser, der skal ske, og jeg ved ikke rigtig, hvad det er for nogle oplysninger, som hr. Helge Sander tydeligvis ikke har forstået i et tidligere samråd.

Det, jeg refererer til her og nu, er lovgivningen. Det skal fremgå, hvad der er a-kassebidrag, og hvad der er fagligt kontingent. Sådan har det altid været. Mig bekendt har jeg ikke været i samråd vedrørende dette spørgsmål, og det ville jo i virkeligheden også være lidt pinligt, hvis Arbejdsmarkedsudvalget ikke var bekendt med, hvordan lovgivningen på det her område er.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Det drejer sig ganske enkelt om, hvorvidt lovgivningen efterleves, og det synes jeg vi skal afprøve under udvalgsarbejdet.

Lad det være den sidste bemærkning her i eftermiddag.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 69 af Helge Sander (V), Pia Christmas-Møller (KF) og Annette Just (FP) (se foran) forkastedes, idet 55 (V, KF og FP) stemte for, 62 (S, SF, RV, EL og CD) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Første behandling af lovforslag nr. L 203: Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsløshedsforsikring m.v. (Oplødning af regler om faglig afgrænsning).

Af Pia Christmas-Møller (KF) og Helge Sander (V) m.fl.
(Fremsat 5/4 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Lovforslaget indebærer, at alle kasser frit kan udvide deres faglige område med personer omfattet af funktionærloven uanset de pågældende medlemmers faglige tilhørsforhold. Afgørende for, om en lønmodtager er omfattet af funktionærloven, er arbejdets karakter og ikke den pågældendes fag.

Der kan derfor komme meget store opbrud i kassesystemet. F.eks. vil El-Fagets Arbejdsløshedskasse kunne optage sygeplejersker, der er beskæftiget som kliniske funktionærer, og Restaurations- & Bryggeriarbejderforbundets Arbejdsløshedskasse vil kunne optage bankfunktionærer.

Lovforslagets gennemførelse vil både berøre alle de kasser, der allerede har funktionærer inden for deres faglige område – og det er faktisk omkring halvdelen af samtlige arbejdsløshedskasser – og alle de andre a-kasser, som med forslaget får ret til at optage funktionærer.

Hvis det er meningen, at lovforslagets udtryk »omfattet af funktionærloven« skal omfatte alle, der ved overenskomst har fået tillagt funktionærstatus, f.eks. visse akademikere og metalarbejdere, vil der kunne blive tale om meget store omflytninger. Det antages nemlig, at op imod halvdelen af lønmodtagerne i realiteten helt eller delvis har funktionærstatus.

Dertil kommer, at gruppen af funktionærer i disse år forøges i takt med den industrielle udvikling med øget mekanisering og edb-styring til følge, hvor håndværksmæssige funktioner erstattes af mere kontormæssige og kontrollerende opgaver, og hvor kravene til uddannelse forøges tilsvarende.

Inden for hele det fagområde, Dansk Metal dækker, har den øgede teknologi således indebåret, at mange af forbundets medlemmer i dag har funktionærstatus, hvor de tidligere i kraft af deres håndværksmæssige beskæftigelse faldt uden for funktionærloven.

Det er således en stærk underdrivelse, når der i forslagets undertitel henvises til, at der er tale om en opblødning af den faglige afgrænsning. Der vil være tale om et fuldstændigt brud på den hidtidige a-kasse-struktur og overgang til et stort set tværfagligt a-kasse-system.

Der kan således blive vendt op og ned på kassernes faglige områder. Velfungerende a-kasser på funktionærområdet vil uden varsel kunne miste store dele af deres medlemmer. Det kan i denne forbindelse i øvrigt undre, hvorfor forslagsstillerne mener, at det kun er funktionærer, der frit kan vælge a-kasse.

Jeg har i mit indlæg tidligere på dagen om indførelse af tværfaglige a-kasser redegjort for de fordele, der ligger i et fagligt afgrænset a-kasse-system, og for min holdning til tværfaglige a-kasser, og jeg skal henvise dertil.

Forslagsstillerne henviser til, at forslaget vil medføre en administrativ lettelse hos såvel kasserne som Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikringen. Dette er ikke rigtigt. Tværtimod vil forslaget give kasserne merarbejde ved overflytning og optagelse af de medlemmer, der vil gøre brug af de nye regler, og som kan se en fordel i hyppige flytninger fra kasse til kasse, f.eks. fordi de har gæld til en kasse eller ikke er tilfredse med kassens rådighedsvurderinger.

Det må endvidere forventes, at direktoratet kan få en række tidkrævende klagesager, hvis medlemmer, som med urette mener, at de har funktionærstatus, begærer sig overflyttet til en anden kasse, f.eks. fra FTF-A til Metalarbejderforbundets Arbejdsløshedskasse.

Jeg er bekendt med udgangspunktet for forslagets fremsættelse. Det er paradoksalt, at den a-kasse, som har givet anledning til lovforslaget, har en fortrinsstilling ved godkendelse af nye fagområder frem for andre kasser.

Det er min klare holdning, at det ikke skal være Folketinget, der skal afgøre den faglige afgrænsning. Jeg har derfor, som jeg nævnte i mit indlæg tidligere, efter aftale med lønmodtagernes hovedorganisationer nedsat et hurtigtarbejdende udvalg med repræsentanter for parterne i Landsarbejdsrådet, der nærmere skal drøfte faglig afgrænsning i relation til kasserne og komme med forslag til en definition af begrebet, der er anvendeligt som kriterium for kassernes faglige afgrænsning under den nuværende struktur på arbejdsmarkedet.

Jeg håber samtidig, at reglerne kan udformes sådan, at stridighederne mellem kasserne om afgrænsning af det faglige område, som jo afspejler grænsestridigheder mellem faglige organisationer, kan løses af parterne selv, det vil sige uden at den til enhver tid siddende arbejdsminister gøres til part i sagen.

(Kort bemærkning).

Henriette Kjær (KF):

Jeg vil gerne høre, hvad det er, der får ministeren til at tro, at man vil flytte så voldsomt mellem kasserne. Det drejer sig jo om, at man skal finde den a-kasse, man føler passer til sig og sit fag, og så tror jeg faktisk, at man bliver dér og ikke lader sig flytte, bare fordi der er en anden a-kasse, der sætter kontingentet ned.

Jeg vil gerne høre, hvad den frygt, arbejdsministeren her giver udtryk for, bygger på. Det drejer sig jo om, at man fra starten skal finde sit rette ståsted. Det kan man ikke nu, fordi faggrænserne flytter sig, og det er det, vi vil afhjælpe med lovforslaget.

Ole Vagn Christensen (S):

Dette lovforslag ligger i umiddelbar og naturlig forlængelse af den forespørgsel, vi lige har behandlet vedrørende tværfaglige a-kasser. Men der er ligesom ikke konsekvens mellem forespørgslen og lovforslaget, fordi dette lovforslag - modsat indholdet af forespørgslen - vil medføre, at det kun er funktionærer, der frit vil kunne vælge en a-kasse. Det kan være, at vi kan få belyst årsagen til inkonsekvensen fra V og K's ordførere, men hvorom alting er, kan Socialdemokratiet ikke støtte lovforslaget begrundet i de mange argumenter, jeg fremførte under forespørgslen.

Socialdemokratiet vil ikke medvirke til at skabe kaotiske og ustabile forhold i den administrative del, der vedrører arbejdsmarkedsforhold, hvilket en fri udvidelse af kassernes faglige områder uundgåeligt vil medføre. Jeg synes, ministeren meget præcist har redegjort for, hvilket overflytningsvirvar og heraf følgende manglende rådighedshåndhævelse forslaget kan medføre.

Jeg skal derfor på Socialdemokratiets vegne, idet jeg også vil henvise til mine tidligere argumenter under forespørgslen om nødvendigheden og vigtigheden af faglige a-kasser, afvise forslaget, og jeg skal også meddele, at det også gælder Det Radikale Venstre.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg er nødt til at spørge hr. Ole Vagn Christensen, hvad det er for kaotiske forhold, han ser i dette forslag, for ministeren har jo svaret så ganske udmærket, og jeg var faktisk enig i, jeg er lige ved at sige 90 pct. af det, ministeren sagde, men da blev jeg også nervøs - altså, da det

skete, at jeg var enig med ministeren så langt hen ad vejen.

Ministerens forklaring af den opblødning af de faglige grænser, som er ved at ske nu, er ganske rigtig, og ministeren sagde det så ganske udmærket, at det er nye stillinger inden for nye faglige områder osv. Ministeren gav så tilsagn om, at hun ville nedsætte et udvalg, som skulle fremkomme med en løsning på dette problem inden 1. oktober. Og så kommer den socialdemokratiske ordfører op og siger, at det er totalt kaotiske forhold, som de siger nej til, og derfor vil jeg gerne bede om en forklaring. Hvad er det for kaotiske forhold, som ministeren altså kan se ikke er så kaotiske, men som Socialdemokratiet, må jeg forstå, ser som totalt kaotiske?

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Så tager vi den én gang til - ikke for prins Knud, men for fru Annette Just:

Jeg har læst ministerens tale på den måde, at ministeren har redegjort for et overflytningsvirvar og en deraf følgende manglende rådighedshåndhævelse. Hvis ikke det er kaotiske forhold, så ved jeg ikke, hvad der er kaotiske forhold. Men dertil knyttede jeg, at det er min opfattelse - som det også meget klart fremgik tidligere - at der ikke er nogen, der kan sige, hvad det er for et a-kassesystem, vi får frem.

Under forespørgslen blev tallet 4 nævnt, og der blev nævnt tallet 75, og så blev der sagt, at det i øvrigt også er ligegyldigt. Jeg vil gerne sige her, at det er det ikke for os; for os er det vigtigt, at tingene er forankret, det vil sige den fagspecifikke viden, og jeg tror faktisk også, at der i arbejdsgivervirkredse er meget stor forståelse for, at det er et sådant arbejdsmarked, man ønsker; at det ikke er et arbejdsmarked, hvor der netop er de kaotiske forhold, hvor det netop er sådan, at man ikke ved, hvad der er op og ned, og hvordan man skal gøre indsatsen, og man heller ikke har nogen som helst viden om, hvad det er, det kan ende med i det øjeblik, man bare giver det hele frit og så siger, at nu kan man danne det, man selv vil danne.

Jeg tror helt klart, at det vil være kaotiske forhold på det danske arbejdsmarked, som ikke tjener den danske model til ære.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Jeg ved ikke, om jeg skal være bedrøvet over at være nødt til at sige til hr. Ole Vagn Christensen,

at vi rent faktisk er gået fra forespørgslen over til behandling af et lovforslag. Men det er faktisk sagen.

Hr. Ole Vagn Christensen må også være opmærksom på, hvis han har læst lovforslaget, at dette kun er en lillebitte del af det hele, som drejer sig om, at udvidelsen alene vedrører personer omfattet af funktionærloven. Det er også derfor, Fremskridtspartiet ikke er med som forslagsstillere på dette her, for vi synes, det er for lidt.

Men jeg må dertil sige, at det altså er det, vi diskuterer. Det er ikke den tidligere forespørgsel, og det vil jeg gerne have at hr. Ole Vagn Christensen forholder sig til, navnlig når han svarer, som han gjorde lige før; for det, hr. Ole Vagn Christensen sagde, var, at han var enig med ministeren i de sidste 10 pct. af ministerens tale. Indrømmet, at det var de 10 pct., jeg var uenig med ministeren i, men om de første 90 pct. troede jeg da, at vi havde bare så nogenlunde enighed, nemlig de 90 pct., hvor ministeren gør sig umage for at forklare, hvad der egentlig er ved at ske på arbejdsmarkedet.

Der er nemlig så stor en bevægelighed, at man ikke mere kan sige, at en smed er én, der står med en skruetrækker og et svejseapparat; en smed kan også i dag kan være én, som programmerer og lign., altså er fagområderne ved at blive så opblødte, at det ikke er så nemt at køre det ind under det samme.

Derfor var jeg så glad for ministerens tilsagn om, at hun rent faktisk nu laver dette her udvalgsarbejde. Men jeg forstår, at det er Socialdemokratiet ikke; Socialdemokratiet er uenig med deres egen minister, og Socialdemokratiet har ikke forstået, at det, vi behandler, er et lovforslag angående funktionærloven.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Til fru Annette Just vil jeg sige, at man ikke ændrer på indholdet ved at skifte fra en forespørgsel til et lovforslag, som faktisk omhandler det samme bare i et begrænset omfang. Det er klart, det fremkalder de samme argumenter; derfor forskånede jeg fru Annette Just for at gentage disse argumenter, men jeg vil gerne sige til fru Annette Just, at vi under forespørgslen klart og tydeligt har sagt, det var en god idé, at ministeren havde grebet til at nedsætte et udvalg omkring de grænsestridigheder, som vi også har erkendt der har været, og som selvfølgelig skal finde sin naturlige afslutning mellem

parterne. Vi håber også, at det er dét, udvalgsarbejdet vil vise, men det ændrer ikke på det princip, at man inden for et afgrænset område – tror man – lægger op til de kaotiske forhold.

Helge Sander (V):

Som det klart er fremgået af forespørgslen just forud for denne debat, er det Venstres ønske, at vi får mulighed for oprettelse af tværfaglige a-kasser, der giver den fulde frihed, men jeg synes nok modsat hr. Ole Vagn Christensen, at der kan være megen god idé i, at man tager hul på det med et afgrænset område, som det er tilfældet med dette lovforslag, som vi har fremsat her sammen med Det Konservative Folkeparti.

Dér ridsede hr. Ole Vagn Christensen en række problemer op, som jo ikke eksisterede i det øjeblik, vi havde den totale frihed, og jeg kan ikke lade være med at hæfte mig ved arbejdsmi- nisterens bemærkning om, at det er paradoksalt, at det er en a-kasse, der har en fortrinsstilling, som har givet anledning til dette forslag. Det er der vel ikke noget at sige til, for det er dér, problemerne er, og det synes jeg også arbejdsministeren har accepteret, eftersom man nu er gået ind i en vurdering og har nedsat et udvalg; det er vi meget, meget tilfredse med.

Men som sagt: Alting ville være meget lettere, hvis man havde friheden, og derfor må jeg vende tilbage til hr. Ole Vagn Christensen – jeg er enig med fru Annette Just i, at vi ikke skal tilbage til forespørgslen – men det er jo altså således, at hvis hr. Ole Vagn Christensen repræsenterer Socialdemokratiet, så ser Socialdemokratiet altså kaos overalt. Blot man kommer med en lempelig tilpasning, så er der totalchaos på det danske arbejdsmarked. Det synes nok at være en mild overdrivelse.

Men som sagt ønsker vi, at vi her får lov til at afprøve et forsøg inden for et overskueligt område, og det er det, der er formålet med dette forslag. Men som sagt: Endemålet – det ligger helt klart – er den fuldkomne frihed på a-kasseområdet.

Henriette Kjær (KF):

Det nuværende a-kasse-system er bygget op med stive faggrænser. Det er i stigende omfang utidssvarende, fordi den faglige mobilitet bliver større og større og mange a-kasser henvender sig til grupper, der overlapper hinanden. Derfor ønsker vi i Det Konservative Folkeparti, at faggrænserne fjernes, så a-kasserne kan konkurrere frit.

Det Konservative Folkeparti foreslår en opblødning af reglerne om faglig afgrænsning af flere årsager. En af hovedårsagerne er, at de gældende regler er for bureaukratiske. Vi synes, det er unødvendigt, at ændringer af anerkendte arbejdsløshedskassers faglige område først kan ske efter godkendelse i Direktoratet for Arbejdsløshedsforsikring og derefter efter forhandling med Landsarbejdsrådet. Da disse afgørelser ofte ender på Arbejdsministeriets bord i form af ankesager, ender vi altså med et stift og tungt system, hvor ministeren sidder som overdommer.

Reglerne burde være sådan indrettet, at vi undgår den situation, hvor ministeren bliver nødt til at gå ind og vurdere fra sag til sag. Det er u hensigtsmæssigt, at en minister skal bruge ressourcer på den slags, der burde reguleres af arbejdsmarkedet selv.

Nu skal det ikke forstås på den måde, at det er den nuværende minister, vi er utilfredse med, og som vi mener skal belastes for et uhensigtsmæssigt system. Det har også været et problem tidligere – før fru Jytte Andersens tid – men i Det Konservative Folkeparti mener vi, at tiden nu er inde til en opblødning og en afbureaukratisering. Det er derfor, vi har stillet lovforslaget, som ikke skal betragtes som et drilleforslag eller noget markeringsforslag fra konservativ side. Det er ment som et sagligt tiltag, der skal gøre systemet mere smidigt.

Vi foreslår i første omgang, at man fjerner de nuværende krav på funktionærområdet, da det er et veldefineret område, men på længere sigt ønsker vi kravet om faglig afgrænsning fuldstændig ophævet.

Funktionærområdet er allerede gennemhullet af uentydige afgørelser uden klare principper om, hvad man kan tillade, og hvad man ikke kan tillade. Det er forvirrende og uden konsekvens. Vi mener, at det er rigtigt, at de enkelte arbejdsløshedskasser, hvad angår funktionærområdet, selv skal kunne bestemme, hvilket fagligt område de ønsker at dække. Den enkelte lønmodtager sikres dermed også større valgfrihed, og vi har i Det Konservative Folkeparti en klar tro på, at lønmodtagerne sagtens kan håndtere dette trods begrænsede frie valg.

Konkurrence mellem a-kasserne har vist sig at komme medlemmerne til gode. Det viser erfaringerne fra området for selvstændige, hvor konkurrence har medført betydelige besparelser i administrationen for medlemmerne.

Alt i alt mener vi, at forslaget vil komme bureaukratiet til livs, komme medlemmerne af a-kasserne til gode og gøre livet lettere for a-kasserne. Vi håber derfor på velvillig og positiv behandling i udvalget.

Aage Frandsen (SF):

Som det fremgik af den tidligere debat, forespørgselsdebatten, er vi uenige i hensigten med dette lovforslag. Vi er heller ikke enige i det konkrete sigte med lovforslaget, og derfor vil vi afvise det.

Vi er tilfredse med det, som arbejdsministeren sagde under forespørgslen om nedsættelse af udvalget, fordi udvalget skal finde frem til begrebet fagligt område; et begreb, som så skal være anvendeligt som kriterium for a-kassernes afgrænsning i forhold til den nuværende arbejdsmarkedsstruktur.

Hvis nu ministeren ikke var kommet med disse ting på nuværende tidspunkt, kunne man have brugt dette lovforslag til at afgive en beretning på et tidspunkt for at finde frem til nogle ting, som man kunne åbne op for i forhold til den nuværende administration. Men vi finder, at den måde, hvorpå ministeren nu har grebet det an her i ellefte time, betyder, at vi kan vente på udvalgsarbejdet og se på, hvad det kommer med.

Vi forventer, at udvalgsarbejdet giver baggrund for at give en justering, som der er tale om der måske skal til, og det mener vi der skal på nogle områder. Ikke mindst med den måde, man administrerer ordningen på; da er det vigtigt, at man ser på, hvordan man kan gøre det på en anden måde end den hidtidige.

Så derfor afviser vi forslaget, hvilket ikke afskærer os fra, at vi godt i forbindelse med udvalgsarbejdet kan deltage i drøftelserne specielt med henblik på afklaring af nogle ting. Jeg føler ikke selv, at jeg behøver være så meget mere afklaret, end jeg er, men det kunne jo være, der var andre, der havde behov for at være lidt mere afklaret også med det faktiske indhold.

Annette Just (FP):

Jeg vil gerne have lov til at gentage, hvad jeg sagde før i en kort bemærkning: Dette er et meget afgrænset, lille område. Men det er selvfølgelig et vigtigt område, og hvis det kan, om jeg så må sige, få hul på problematikken, så er Fremskridtspartiet også med dér, men vi havde

helst set, at det havde været en total ophævelse af faggrænser; ingen tvivl om den sag.

Så vil jeg også gentage, hvad jeg sagde før: Ministeren svarede faktisk utrolig positivt, og som jeg sagde, var jeg til min store forfærdelse faktisk enig i næsten 90 pct. af det, ministeren sagde. Jeg fandt jo så ud af, at Socialdemokratiet var mere enig med de sidste 10 pct., men det er så, hvad det være vil.

Men det er nødvendigt, at vi får set på det her, og at vi ikke blot får lavet en opblødning, men simpelt hen får lavet en ændring af tankegangen om, at der skal være tvang for, hvilken a-kasse og fagforening man er nødt til at være medlem af. Det bør være frit for ethvert menneske selv at bestemme, hvem man mener varetager ens interesser bedst.

Jeg ved godt – det har vi jo hørt i hele den fine debat, vi har haft før – at når vi taler om frihed om jeg så må sige i den borgerlige lejr, så taler Socialdemokratiet om kaos. Så er jeg lige ved at sige: Det her er et spørgsmål om kaos eller frihed. Hvad forstår vi egentlig ved det? Mener Socialdemokratiet virkelig, at det at give folk frihed er det samme som kaos, for frihed kan de jo ikke selv finde ud af?

Mener Socialdemokratiet virkelig, at de overhovedet ikke har tillid til befolkningen i Danmark? Er det det, Socialdemokratiet siger? Jeg kan ikke forestille mig det; jeg kan ikke forestille mig, at man tør stille sig op på Folketingets talerstol og sige, at der i hvert fald ikke er nogle danskere, der selv kan finde ud af, hvilken fagforening eller a-kasse de ønsker at være medlem af; at man ikke selv kan finde ud af, når man er så gammel, at man er kommet på arbejdsmarkedet og selv har valgt, hvor man vil være, at man så ikke også kan finde ud af, hvem der varetager ens interesser bedst.

Men jeg kan forstå på det, hr. Ole Vagn Christensen siger, at det er det rene kaos. Han har nemlig ikke på noget tidspunkt brugt ordet, som jeg tror ville ligge nærmere: Det er anarki at lade folk selv bestemme, hvor deres interesser bliver varetaget bedst.

Men vi taler altså om et lille område, og jeg har allerede sagt, at Fremskridtspartiet selvfølgelig er meget interesseret i, at det lille område kan åbne op og blive kilen til at give danskerne friheden igen og blive frigjort fra al denne tvang, som Socialdemokratiet i særdeleshed har været fortaler for i dag.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Det er rigtigt, at jeg har brugt ordet kaos. Og det er også rigtigt forstået, at det, Fremskridtspartiet prøver at lægge op til, er, at dette her handler om frihed. Det har ikke noget med frihed at gøre.

Jeg vil gerne sige, og jeg vil gerne understrege det, at vi har et system, som består af mange hjul, hvor nogle er små, nogle er store, som går ind i hinanden og får samfundet til at køre, får den danske model til at fungere, og hvor der gøres en indsats for den ledige, så den ledige får beskæftigelse, så den ledige får sin frihed af de tvangsforanstaltninger, som staten sådan set kan stå med.

Derfor vil jeg gerne understrege, at for mig er frihed det bedste guld i det øjeblik, den også kan skabe beskæftigelse, i det øjeblik den sigter hen imod at styrke den enkelte ledige. Dér har jeg helt klart den opfattelse, at en kaotisk situation ikke styrker dette her. Skal vi ind og snakke om frihed, er det helt, helt andre ting, der skal til, end det at gribe et lille tandhjul ud af en større helhed, hvor man faktisk gør de mennesker endnu mere elendige, endnu dårligere stillede, end de har været under de nuværende forhold, hvor vi dog prøver på i et fællesskab at arbejde os hen til, at der er de bedst mulige situationer for det danske arbejdsmarked. Det forstår jeg som frihed: at vi netop kan få tingene til at kunne køre selv med små og store tandhjul.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Det glædede mig, at hr. Ole Vagn Christensen i hvert fald gik op og kommenterede det. For hr. Ole Vagn Christensen kunne godt se, at det ikke var helt heldigt, når man satte det på spidsen og gentog, hvad hr. Ole Vagn Christensen selv havde sagt: At det ville være totalt kaos at give befolkningen frihed til selv at vælge.

Men hvad er det så for nogle tvangsforanstaltninger, som hr. Ole Vagn Christensen mener er så vigtige at lægge ned over befolkningen, når der er tale om, at de selv skal kunne have lov til at bestemme, hvilken forsikring eller hvilken fagforening de føler rent faktisk varetager deres interesser bedst?

Hr. Ole Vagn Christensen gav svaret selv. Vi skal i fællesskab have mulighed for at styre den enkelte ledige. Har hr. Ole Vagn Christensen slet ikke forstået, at frihed også betyder at give den enkelte mulighed for selv at finde en løs-

ning? Jeg taler ikke om, at de skal have mulighed for bare at melde sig ledige og ikke blive sat i arbejde, hvis der er arbejde at få. Det er ikke det, jeg taler om. Det har i øvrigt intet med dette forslag at gøre.

Nej, det, jeg taler om, er, at den enkelte selv skal have lov til at vælge den organisation, den a-kasse, som han mener varetager hans interesse bedst. Så er dette lovforslag tilmed på så lille et område, hvor vi alle sammen burde kunne se, at det er folk med god uddannelse, det er folk med job, som alligevel er tæt på alle de andre af samme slags i den kasse, de måske vil overflyttes til.

Men selv den lille lempelse kan hr. Ole Vagn Christensen ikke være med til. Han påstår stadig, at det frihedsbudskab, der ligger i dette forslag for den lillebitte gruppe, er rent kaos eller anarki.

(Kort bemærkning).

Ole Vagn Christensen (S):

Jeg vil godt igen sige til fru Annette Just, at for mig er frihed det bedste guld, men det er også, at man får de optimale muligheder.

Jeg har helt klart den opfattelse, at det, der lægges op til her, ikke tjener nogen til ære. Om man så kan forandre, omkalfatre hele den arbejdsmarkedspolitiske situation, vi har, er et andet spørgsmål. Det skal jeg ikke tage stilling til, for det er ikke det, vi snakker om her. Jeg siger, hvordan det her vil gribe ind, og hvordan man bruger ordet frihed til i virkeligheden at tage nogle muligheder fra folk. Det forstår jeg ikke som frihed. Og derfor kæmper jeg ikke for det.

Jette Gottlieb (EL):

Den principielle del af debatten vedrørende dette lovforslag har vi jo haft under forespørgselsdebatten, og i modsætning til flere af dem, der har haft ordet indtil nu, har jeg ikke noget behov for at gentage mig selv. Jeg vil bare sige, at jeg ikke kan stemme for dette forslag, fordi det i lighed med den forrige debat er den lille snobold, man prøver at kaste efter hele det faglige og a-kassemæssige system for at forlade den faglige opdeling af det, og da vi ønsker den faglige a-kasseopdeling, kan vi ikke stemme for forslaget.

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg vil gerne sige tak for debatten, og så vil jeg starte med at kommentere arbejdsministerens indlæg vedrørende vores lovforslag.

Arbejdsministeren havde mange positive, konstruktive betragtninger i sit indlæg, men mente, at her var tale om meget store opbrud i a-kassesystemet.

Det er jeg ikke enig i. Jeg mener faktisk, at der er tale om et meget veldefineret område, som har nogle problemer med den nuværende formulering af det faglige afgrænsningskrav. Det vil blive imødekomet. Vi vil imødekomme ønsket om, at man forsøger sig lidt frem, så man indhenter nogle erfaringer.

Arbejdsministeren spørger, hvorfor det alene skal være funktionærerne, der skal kunne vælge frit imellem a-kasserne. Jamen, vi vil jo gerne åbne hele vejen rundt; det har vi sagt mange gange under den tidligere debat, men vi er klar over, at i visse partier er man lidt nervøs for, hvilke konsekvenser det kunne få. Så siger vi all right, lad os prøve at tage et bestemt veldefineret område ud og se, hvordan det virker dér. Det er baggrunden for, at vi alene har funktionærområdet med i vores lovforslag.

Arbejdsministeren siger, at forslaget vil medføre mere arbejde for a-kasserne, fordi der vil blive tale om flere overflytninger.

Det synspunkt vil jeg gerne have dokumenteret under udvalgsarbejdet. Jeg tror ikke på, at der er belæg for synspunktet. I dag skal man overflyttes fra én a-kasse til en anden, hvis man skifter arbejde, som ikke kan omfattes af den faglige afgrænsning i den a-kasse, man er medlem af. Der er temmelig mange overflytninger i dag. Jeg tror ikke et sekund på, at der vil blive tale om flere overflytninger i fremtiden.

Arbejdsministeren siger, at der vil kunne komme hyppige a-kasseskift, fordi medlemmerne måske ikke bryder sig om den rådgivningsvurdering, som lægges til grund i den a-kasse, man umiddelbart er medlem af.

Men sådan et cirkus åbnes der jo slet ikke for i forbindelse med dette lovforslag. Det vil klart være en direktoratsopgave, og dertil kommer, at der jo også fortsat er et krav om, at tidligere afgørelser skal følge det enkelte medlem med over i en ny a-kasse. Arbejdsministerens argumenter om, at et medlem kan ønske at flytte medlemskab fra én a-kasse til en anden på grund af skyldigt kontingent, holder jo heller ingen vide vegne. Det er nedfældet i arbejdsløshedsloven, at man skal betale skyldigt kontingent. Der er karantæneperioder m.v.; det bliver der ikke ændret på med dette forslag.

Så en række af arbejdsministerens konkrete argumenter holder ikke den mindste dråbe

vand i virkelighedens verden og i relation til det foreliggende lovforslag. Det er jeg nødt til at sige lige ud og meget klart.

SF's ordfører, hr. Aage Frandsen, kom med nogle principielle betragtninger om SF's synspunkt vedrørende tværfaglige a-kasser generelt. Det forstår jeg. Det er et synspunkt, SF har haft i mange år, men jeg vil gerne takke for den meget konstruktive modtagelse, vores forslag trods alt har fået.

Det er fuldstændig korrekt, hvad der lå i hr. Aage Frandsens ord, nemlig at uden dette forslag havde vi formentlig ikke set, at arbejdsministeren ville nedsætte et udvalg, der skulle kigge på problemerne på området, og vi havde formentlig heller ikke set, at arbejdsministeren ville imødekomme FTF-A's anmodning om at udvide deres medlemsområde. Så der er kommet nogle konkrete resultater alene ud af det forhold, at vi har fremsat lovforslaget.

Jeg er også meget glad for hr. Aage Frandsens tilsagn om at arbejde konstruktivt i udvalget med forslaget og den åbning, der lå i forbindelse med muligheden af, at vi kan afslutte udvalgsarbejdet omkring lovforslaget med en beretning. Det vil jeg også gerne kvittere for.

En klar tak til fru Annette Just skal også lyde for hendes uforbeholdne støtte til forslaget. Fru Annette Just siger, at der er tale om et lille område, men en klar åbning, og det er fuldstændig korrekt beskrevet. Sådan er det, men igen drejer det sig jo om at prøve at navigere i den politiske verden, vi nu engang lever i, og vi havde måske ikke på forhånd de store forventninger til, at alle i Folketingssalen ville klappe i hænderne af vores forslag. Vi var godt klar over, at der ville blive en kamp, men vi har taget fat, og det er det afgørende.

Jeg er lidt ked af, at jeg ikke har mulighed for at takke Det Radikale Venstre, som har glimret ved sit fravær under denne debat. Det samme gælder CD. Jeg er navnlig ked af, at Det Radikale Venstre ikke har villet deltage i debatten, for forslaget skal jo specielt ses som en imødekomme af bl.a. Det Radikale Venstres ønske om at vide lidt om, hvad det er, der vil ske, hvis vi åbner for en større tværfaglighed.

Forslaget lægger op til, at vi forsøger os frem på funktionærområdet med henblik på at indhente nogle erfaringer. Forslaget lægger op til, at venstre side i Folketingssalen ikke skal føle sig alt for ideologisk provokeret. Her er ikke tale om det røde, faglige område; her er tale om et område, hvor en række væsentlige repræsen-

tanter fra faglig lønmodtagerside selv ønsker en liberalisering. Så det stykke arbejde, vi har lagt til grund for lovforslaget, burde faktisk respekteres noget mere, end tilfældet har været, specielt i den socialdemokratiske ordførers indlæg.

Men igen vil jeg da gerne kvittere for arbejdsministerens bemærkninger og for den imødekomme, der trods alt ligger i, at hun har nedsat et udvalg og har givet grønt lys for den konkrete anmodning, som FTF-A har liggende i ministeriet. Det vil jeg gerne takke for, og så håber jeg på et konstruktivt udvalgsarbejde. Jeg er helt sikker på, at vi ikke har hørt det sidste om hele dette tema – så meget mener jeg vi kan blive enige om kan være konklusionen her i dag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg har sådan set megen forståelse for, at når man som forespørger har anstrengt sig for at udfærdige en forespørgsel og som forslagsstiller har gjort sig anstrengelser for at udarbejde et lovforslag, har man også et ønske om, at det sætter spor i sneen. Og det er det, som fru Pia Christmas-Møller gerne vil have: at det skal se ud, som om det har sat spor i sneen.

Men jeg er faktisk nødt til at skuffe fru Pia Christmas-Møller og forslagsstillerne, for i den tid, hvor jeg har været minister, har jeg haft to sager på mit bord, hvor arbejdsmarkedets parter ikke har været enige, og begge sager har handlet om en afgrænsning af FTF i forhold til HK.

Den første sag – som i øvrigt havde ligget på mit bord i meget lang tid – var SAFU-sagen. Den sag havde Knud Erik Kirkegaard, den daværende arbejdsminister, tilsyneladende ikke haft lyst til at løse. Den lå derfor på mit bord, og jeg gjorde det, at jeg sendte den tilbage til arbejdsmarkedets parter. Det tog noget tid, og så afgjorde jeg den på den måde, at jeg afviste FTF.

Den anden sag er blevet drøftet i Landsarbejdsrådet i februar måned og er altså ikke en sag, der har ligget på mit bord i lang tid, hvor jeg har løbet rundt om bordet og kigget på den. Den har faktisk været behandlet i Landsarbejdsrådet i februar måned, og den er kommet til mig her først i maj måned, hvor jeg afgjorde den, og hvor jeg besluttede mig for, at det er sidste gang, jeg vil gøres til part i en faglig sag om grænsestridigheder, og derfor har jeg nedsat et udvalg.

Så jeg er ked af at skuffe ordførerne for forslagsstillerne – både fru Annette Just og hr. Helge Sander og fru Pia Christmas Møller – med, at forespørgslen og forslaget og debatten i dag ikke har sat spor i sneen.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Hvis vi ikke var klar over, hvor ømme Socialdemokraternes tæer er i denne sag, blev vi det i hvert fald efter ministerens sidste indlæg. Jeg vil slet ikke prøve at tage æren for noget; det tilkommer ikke mig. Men jeg har lov til at glæde mig over, at der trods alt er et tidsmæssigt sammenfald mellem nogle positive afgørelser i Arbejdsministeriet og et løfte om et nyt udvalg og lige præcis denne forespørgsel og vores konkrete lovforslag.

Alle, der har en lille smule med sagen at gøre bag linjerne – også på den anden side af midtstregen her i Folketingssalen – vil jo vide, hvordan forholdene rent faktisk har været op til denne dag, og det ved man også blandt de involverede parter, så det stiller jeg mig fuldstændig tilfreds med.

At arbejdsministeren så ikke her vil anerkende, at det forholder sig sådan, er en anden sag, og det skal vi ikke slås videre om.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg må tilstå, at jeg havde akkurat den samme oplevelse som fru Pia Christmas-Møller med hensyn til dette forslag. Nu er det jo således, at en række ting ikke umiddelbart sætter spor i sneen; men jeg har en tyrkertro på, at med hensyn til det, vi taler om her, hvor det er friheden, der er hovedbudskabet, fordi mange forhold på arbejdsmarkedet er meget stive, er debatter som den, vi har i dag, og ikke mindst den debat, der har været frem til i dag, med til at øge den folkelige forståelse for og kravet om større frihed.

Og hvis der er en sag, der har givet debat forud for en forespørgsel, er det i hvert fald den sag, der har været anledningen til forespørgsel nr. F 42 i dag. Jeg husker tydeligt, at da vi adviserede dette forslag for nogle måneder siden, gik der ikke mange timer, inden arbejdsministeren røg ud med et skarpt angreb på den kristelige a-kasse, selvfølgelig fordi et angreb nu engang er det bedste forsvar.

Nu var arbejdsministeren jo ganske uheldig med det forsøg. Det var selvfølgelig ekstra vand på vores mølle, og alene det er for mig med til at illustrere, at tingene ikke behøver at sætte sig afgørende spor under en forhandling og en afstemning, men at vi her taler om sager, hvor det i allerhøjeste grad drejer sig om at vinde folkelig forståelse, og dér tror jeg nok denne sag har tjent os langt, langt mere, end den har tjent

arbejdsministeren i relation til oprettelse af tværfaglige a-kasser, herunder det at skabe flere muligheder a la den kristelige a-kasse.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Igen må jeg skuffe oppositionen – den loyale opposition, som fru Pia Christmas-Møller vist plejer at kalde den – med at sige, at jeg er ked af, at jeg ikke nåede at se, at der var stillet en forespørgsel i forbindelse med diskussionen om Kristelig A-kasse. Det er nu ikke, fordi jeg vil genopfriske den diskussion, men kendsgerningen er faktisk, at beskæftigelsesudviklingen ikke er slået tilstrækkeligt igennem i forhold til medlemmerne af Kristelig A-kasse. Sådan er det nu, og sådan var det også dengang, og det er derfor, vi følger det nøje.

At der så har været en så høj grad af ømskindethed – det synes jeg virkelig der har været både i Kristelig A-kasse og i de partier i Folketinget, som kerer sig om Kristelig A-kasse – er strengt taget ikke mit problem. Det er faktisk sådan, og dér manipulerede hr. Helge Sander faktisk diskussionen tidligere på dagen ved at sammenligne ledighedsprocenterne i Kvindeligt Arbejderforbund og SiD med den ledighedsprocent, der er i Kristelig A-kasse. Det har aldrig været en diskussion, jeg har beskæftiget mig med.

Uanset om hr. Helge Sander løber frem og tilbage på gulvet fem gange, ændrer det altså ikke ved, at den diskussion, som jeg har beskæftiget mig med, og som jeg har været optaget af, er diskussionen om, hvordan beskæftigelsesudviklingen er i de forskellige a-kasser. Og beskæftigelsesudviklingen i Kristelig A-kasse har altså ikke den samme karakter, som den har i andre arbejdsløsheds-kasser. Det har ikke spor at gøre med, om der er 15 eller 14 eller 16 pct. ledige i Kvindeligt Arbejderforbund og SiD eller der er 15 eller 16 pct. ledige i Kristelig A-kasse. Det er slet ikke diskussionen, men nu er det også nogle måneder siden.

Men igen er jeg nødt til at skuffe! Jeg mener, at det på det område, som vi nu har diskuteret i 3 timer, er afgørende – og det tror jeg også og det vil jeg da også håbe at arbejdsmarkedets parter nu har fået klar besked om – at ansvaret for faglig afgrænsning ligger hos parterne – ligger hos parterne! – og derfor er der selvfølgelig også med denne debat i dag hos alle partier en forventning om, at dette udvalgsarbejde også fører til det, vi gerne vil: at der hverken skal være ministerinvolvering eller politisk involve-

ring i afgrænsningen af de enkelte arbejdsløshedskasser. Det er det, jeg har været optaget af, og det mener jeg faktisk at man burde have været optaget af også før min ministertid, hvor man faktisk havde otte konkrete sager til afgørelse, uden at man gjorde noget som helst for at sikre partsansvarligheden for en faglig afgrænsning.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Jeg må sige til arbejdsministeren, at jeg altså sidder tilbage med præcis den samme fornemmelse som hr. Helge Sander med hensyn til forløbet med forespørgslen lancering og ministerens felttog mod Kristelig A-kasse.

Første gang jeg hørte ministerens mistænkeliggørelse af Kristelig A-kasse, troede jeg faktisk, det var en avisand. Jeg troede faktisk, det var en journalist, som havde sovet i timen, for jeg havde været til et møde i Arbejdsministeriet, hvor jeg havde hørt arbejdsministeren udlægge tallene på en ganske anden måde. Men jeg blev jo klogere, for arbejdsministeren fortsatte sin fremturen, ikke bare i de skrevne medier, men også på direkte tv, hvor jeg jo fik syn for sagn. Arbejdsministeren var vitterlig ude i et felttog, og først da fandt jeg anledning til at gå i politisk aktion.

Nu er jeg jo blevet klar over, at ministeren faktisk lige præcis var ude i et taktisk ærinde. Mistænkeliggørelse af en stor a-kasse i fremdrift, som man ikke kan lide i den røde del af fagforeningerne, kombineret med truslen om vores forespørgsel gjorde, at ministeren valgte side og for til angreb, præcis som hr. Helge Sander sagde det: ud fra deisen om, at et angreb er bedre end et forsvar.

Det viste sig så ikke at være rigtigt. Her havde vi undtagelsen, som bekræfter reglen, for ministeren led jo et smerteligt nederlag i sagen. Det er kendsgerningen. Jeg er fuldstændig enig i, at sådan var forløbet, og det kan ministeren altså ikke »skuffe« med at tilbagevise her fra talerstolen. Men jeg kan godt forstå, at hun måske forsøger at fortrænge det, for det er jo ikke noget behageligt forløb at tænke tilbage på.

(Kort bemærkning).

Annette Just (FP):

Endnu en gang står arbejdsministeren til et diplom i diplomatiets kunst! Vi var faktisk ved at nå frem til en vis enighed om, at man kunne diskutere dette her.

Der er blevet sagt mange positive ting om, hvad ministeren har svaret, men ministeren sagde, at hun var nødt til at skuffe os: »Kristelig A-kasse er strengt taget ikke mit problem«, sagde arbejdsministeren. Jeg skrev det ordret ned.

Undskyld, men hvis problem er det så, hvis det ikke er arbejdsministerens, som også har Kristelig A-kasse som sit område? Er det ikke ministerens ansvar at forsvare enhver, der hører til hendes område? Jo, det er det, og derfor er jeg lidt rystet over, at arbejdsministeren her i dag kan stå og sige, at de problemer ønsker hun ikke at tage sig af. Det, der i virkeligheden er problematikken i hele denne debat, er jo nok, at ministeren har valgt side, at hun kun ønsker at tage sig af nogles problemer, og at hun strengt taget ikke kan tage sig af andres. Jeg synes, ministeren måske skulle lære at veje sine ord lidt mere omhyggeligt.

Helge Sander (V):

Jeg kan godt lide, at arbejdsministeren taler om ømskindethed! Jeg tror, vi for alvor har trådt på en øm tå her – endnu en gang – og der er jo ikke grund til at gentage det, som fru Pia Christmas-Møller og fru Annette Just har sagt, for det er jo virkeligheden. Men nu har jeg helt tilfældigt tingene med i salen i dag – det er jo ikke således, at jeg hver dag går rundt med arbejdsministerens udtalelser i bagagen, men netop fordi vi har haft denne forespørgsel, har jeg rimeligt med papirer hos mig i denne sag – og det er faktisk således, at vi startede allerede i januar, at vi i februar begyndte at diskutere, om vi skulle stille denne forespørgsel, at der gik en pressemeddelelse ud den 3. marts, og at arbejdsministeren gik ud med denne sag den 14. marts.

Så kan jeg tage en anden sag, og det er en sag i forbindelse med, at arbejdsministeren siger, at hun aldrig har blandet sig i de andre kassers forhold osv., og dér må jeg benytte mig af et citat, som blev meget brugt i næsten alle landets dagblade, og det blev sågar, som allerede nævnt, gentaget på tv, måske i en lidt anden udformning, men til Ritzaus Bureau sagde arbejdsministeren den 14. marts, udsendt af Ritzaus Bureau kl. 09.32: Med hensyn til forfølgelse af Kristelig A-kasse vil jeg sige, at hvis der var andre a-kasser, der havde lige så dårlige tal, ville jeg gøre akkurat det samme, hvis jeg opdagede samme høje ledighedstal i f.eks. SiD's a-kasse.

Virkeligheden viste jo, at i SiD's a-kasse og i Kvindeligt Arbejderforbunds arbejdsløsheds-

kasse var tallene højere. Men det hele blev pludselig afblæst, dengang arbejdsministeren fandt ud af, at det ikke var en særlig god sag at føre i marken netop ud fra det princip, at her troede arbejdsministeren, at hun kunne have kuert både den kristelige fagbevægelse, Kristelig A-kasse og oppositionen, som brugte det som løftestang til debatten i dag. Vi brugte det, fordi det da også må gøre indtryk på en arbejdsminister, at man her har et alternativ til det bestående a-kasse-system, hvor man i dag er oppe på 125.000 medlemmer.

Det er muligt, at det ikke har sat sig spor hos arbejdsministeren. At det i hvert fald ikke har sat sig spor i Socialdemokratiet, blev vi klar over, da vi hørte, at hr. Ole Vagn Christensen op til tre gange ikke kunne svare på tre helt elementære spørgsmål. Så det ved vi godt at det ikke har. Men jeg tror nok, det har sat sine spor ude i befolkningen, ude blandt medlemmerne af de mange a-kasser, hvor der er en hel del, der gerne vil have lidt større frihed, end de har i dag.

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg er desværre nødt til at skuffe for tredje gang: Det er ikke sådan, at jeg kaster mig vildt og inderligt over pressemeddelelser udsendt af Venstres Pressebureau; det beklager jeg. Det kan godt være, at jeg skal begynde på det, men det har jeg altså ikke gjort til dette øjeblik. En gang imellem ser jeg dem, og en gang imellem ser jeg dem ikke, og nogle gange læser jeg dem, og andre gange læser jeg dem ikke; men desværre har jeg altså ikke hæftet mig ved en pressemeddelelse fra Venstres Pressebureau den 3. marts.

Men uanset hvad Ritzau's Bureau har skrevet, og som hr. Helge Sander læste op, er det ikke ledighedstillene, men beskæftigelsesudviklingen, jeg har hæftet mig ved, og sådan som det så ud på daværende tidspunkt – nu har det ændret sig lidt, måske fordi der har været opmærksomhed om det – var, at beskæftigelsesudviklingen faktisk ikke havde slået igennem i Kristelig A-kasse.

Og så vil jeg sige til fru Annette Just, at det er en fordel at høre efter, hvad der bliver sagt, før man udspyr gift og galde og postulater. Det, jeg sagde, var, at det er op til arbejdsmarkedets parter at finde ud af, hvor de faglige afgrænsninger skal være. Det er ikke et politisk ansvar; det er arbejdsmarkedets parter. Det er faktisk det, der er det mest fornemme ved den danske model. Arbejdsløshedskasserne har jeg jo et ansvar for

at administrere via lovgivningen, hvad enten det drejer sig om den ene eller den anden a-kasse. Men at lægge debattører noget i munden på den måde er aldeles usmageligt.

(Kort bemærkning).

Helge Sander (V):

Jeg mener absolut ikke, det er forventeligt, at arbejdsministeren skal læse alle mulige pressemeddelelser, men da det også fremgik af dagspressen, kunne det jo være, hvis ministeren ikke havde set det, at i hvert fald den dygtige stab af embedsmænd havde fulgt med og givet ministeren et tip, for det giver mig nemlig anledning til at stille et spørgsmål til arbejdsministeren, og jeg går ud fra og håber, at det er dagens sidste spørgsmål:

Som nævnt i det foregående indlæg startede debatten jo midt i marts måned, efter at vi havde meddelt, at vi ville have en sådan debat her i Folketingssalen, og det, der er baggrunden for arbejdsministerens udfald imod Kristelig A-kasse skulle, så vidt jeg har fået oplyst, være et notat om ledighedens udvikling i Kristelig A-kasse, som blev lagt på ministerens bord den 13. februar 1995. Det er i hvert fald dateret den dag.

Og så er mit ganske enkle spørgsmål til arbejdsministeren: Hvad var det så, der gjorde, at det lige akkurat samtidig med eller umiddelbart efter debatten om denne forespørgsel i dag blev genstand for så stor presseomtale? Hvad var det, der gjorde, at arbejdsministeren tog den på det tidspunkt ca. 1 måned gamle sag frem og sagde: Nu er tiden inde til at køre den i marken? Hvad var det mon, der var årsag til det?

Arbejdsministeren (Jytte Andersen):

Jeg kan sige, at det ikke var en pressemeddelelse fra Venstres Pressebureau den 3. marts, for den havde jeg ikke set.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til Arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse

mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Første behandling af lovforslag nr. L 248: Forslag til lov om ændring af lov om statsgaranti til lån til skoler og forsøgsbyggeri m.v. og lov om realkredit.

Af boligministeren (Ole Løvig Simonsen).

(Fremsat 3/5 95).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Sonja Mikkelsen (S):

Socialdemokratiet kan anbefale en hurtig vedtagelse af dette lovforslag.

Forsøgsloven fra 1993 har vist, at der er mange byggeprojekter rundt om i landet, som har vanskeligheder ved at få finansieret forsøg, især når det er forsøg med økologiske elementer.

Garantien har indtil nu ikke fremkaldt de bedre finansieringsmuligheder, som ellers var ordningens sigte. Socialdemokratiet er derfor glad for den ændring, som følger af lovforslaget, og som jo nærmest er en firedobling af værdien af garantien, men stadig væk på fornuftige vilkår og inden for den eksisterende økonomiske ramme.

Det er efter Socialdemokratiets opfattelse helt centralt, at mennesker, der ønsker at bygge en bolig på et bæredygtigt grundlag, gennem finansieringsvilkår på lige fod med det traditionelle byggeri også får mulighed for det i praksis. Det er det folkelige engagement, vi skal bygge på i miljøpolitikken; det gælder også i relation til boligen.

Jeg synes, der er god grund til at rose boligministeren for det fokus, ministeren generelt sætter på miljøet i boligpolitikken.

Byøkologi er ikke et modefænomen; det er kommet for at blive og er allerede i store dele af befolkningen en naturlig måde at tænke og handle på. Derfor er det også fuldstændig uforståeligt, at kreditforeningerne fortsat behandler låneansøgninger fra økologiske byggeprojekter, som om de økologiske elementer er en forringelse af en bolig frem for en forbedring, og som om det vil gøre husets omsættelighed mindre.

Jeg håber, at den forbedrede garanti kan udløse de nødvendige realkreditlån og gøre økologisk byggeri mindre mystisk også for kreditforeningerne.

Det er, som om FN's miljøtopmøde i Rio er gået sporløst hen over kreditforeningerne, men det er den heldigvis ikke over befolkningen. Riotopmødet sætter varige spor og giver sig også udslag i befolkningens bolig efterspørgsel.

Jeg håber, vi kan vedtage dette lovforslag meget hurtigt, så de mennesker, der har gode og spændende forsøgsprojekter, kan få den nødvendige finansiering og dermed komme i gang med byggeriet.

Jens Hald Madsen (V):

Venstre er principielt dybt skeptisk over for statsgaranti, for der er jo det ved det, at det flytter ansvaret fra det enkelte individ over til staten.

Vi mener jo, at drivkraften i f.eks. forsøgsbyggerier, som er et spændende område, burde være sådan, at det er så attraktivt at bo i disse byggerier, at man derved også kan gøre det attraktivt for kreditforeningerne at yde lån. Den skepsis, der har været blandt kreditforeningerne, bunder jo i, at man simpelt hen ikke har kunnet handle dem.

Men der er jo også et andet problem ved dette lovforslag, og det er, at det kan skabe en præcedens, som vil betyde, at andre grupperinger inden for byggesektoren også ønsker en eller anden form for statsgaranti, og det er jo en meget uheldig udvikling og efter min mening et skråplan.

Det står lysende klart, at dette lovforslag ikke har de store økonomiske konsekvenser, og man kan måske også spørge sig selv om, hvor stor effekt dette lovforslag vil have, og hvor meget det vil ændre.

Men til slut vil jeg gøre opmærksom på, at Venstre vil arbejde positivt med i udvalget.

John Vinther (KF):

Også Det Konservative Folkeparti kan tilslutte sig dette lovforslag, ikke fordi vi er særskilt begejstrede for det element af statsstøtte, som er indeholdt i lovforslaget – det er vi nemlig ikke – heller ikke fordi vi er særskilt begejstrede for, at man altså på den måde griber ind i markedsforholdene og prioriterer én boligtype frem for en anden, men fordi vi selvfølgelig har erkendt, at der er det problem for dem, der ønsker at opføre økologisk byggeri, at de har svært ved at ind-